

rozhodnutí, pokud garáží se týče, podstatně vadným, a bylo je proto zrušiti podle § 6 zák. o ss. Na žal. úřadu bude, aby za účasti stran řízení ve svrchu uvedeném směru doplnil.

Pokud jde o strojnickou dílnu, není sporu o tom, že tato živn. provozovnou jest. Pak podle toho, co svrchu uvedeno, byl kompetentním jak k udělení stavebního, tak k udělení živn. konsensu pro tuto dílnu v I. stolici okresní úřad ve Znojmě.

Proti udělení stav. povolení i ohledně dílny, namítala st-lka při komisi, že žadatel dříve, než podal žádost o povolení ke stavbě, nevymohl si povolení parcelačního podle § 8 stav. ř., a námitku tu vznáší i ve stížnosti na tento soud. Stavebník bránil se proti této námitce tvrzením, že vůbec nehodlá dotčený pozemek rozdělit na místa stavební nebo skupiny stavební a že také nehodlá jej ani v celku ani po částech rozprodávati, resp. dovoliti, aby někdo jiný na něm další objekty stavební stavěl, a že tudíž nebylo vůbec důvodu k provádění parcelačního řízení.

Nss neshledal námitku obce důvodnou. Podle § 8 znojem. stav. řádu je zapotřebí parcelačního povolení jen k tomu, má-li pozemek býti rozdělen na stavební skupiny nebo jednotlivá místa stavební. Kde o takové rozdělení nejde, není tudíž zapotřebí parcelačního povolení. St-lka ne tvrdí, že se dotčený pozemek již nyní rozděluje na několik stavebních míst nebo na stavební skupiny, obává se však, že zúčastněná strana příštím postupným odprodáváním jednotlivých částí z pozemku nebo postupným jich zastavováním bude se případně moci vyhnouti parcelačnímu řízení. Nss poukazuje v příčině této námitky na důvody nál. Boh. A 8657/30, které opírají se sice o příslušná ustanovení stav. řádu českého, ale plně dopadají i na sporný případ posuzovaný podle stav. řádu, platného pro město Znojmo. Podle tohoto nálezu má parcelační řízení provedeno býti jen tehdy, má-li se pozemek rozdělit na místa stavební, tedy na větší počet míst stavebních, nikoliv, jde-li o zřízení stavby toliko na jediném dílci pozemku dosud nerozděleného. Kdyby ovšem z budoucích disposic stavebníka dala se spolehlivě prokázati jeho vůle rozdělit dotčený pozemek na několik míst stavebních, pak ovšem nemohl by tento vzpírat se povinnosti aspoň dodatečně vymoci si stavebně-právní povolení parcelační (srov. Boh. A 10.018/32), tato povinnost však postihovala by vlastníka teprve tehdy, kdyby skutečně bylo patrné, že dotčený pozemek má postupným odprodáváním dílců býti rozdělen na několik stavenišť. Pouhá obava obce, že by snad v budoucnosti dělení to nastati mohlo, k založení této povinnosti nestačí.

Je tedy stížnost, pokud směřuje proti udělení živn. a stav. povolení ke zřízení dílny, bezdůvodná.

Č. 10.269.

O b č a n s t v í s t á t n í. — Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: * »Skutečným úředníkem« čsl. státu podle § 1:4. ústav. zák. č. 236/20 stal se úředník justiční správy na Slovensku podle zák. č. 270/20 teprve výkonem služební přísahy podle § 6 cit. zák.

(Nález ze dne 14. ledna 1933 č. 21.097/32.)

Věc: Jan P. v P. proti zemskému úřadu v Bratislavě o vydání osvědčení o státním občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Stěžovatel žádal dne 28. června 1928 u župního úřadu v Nitře o vydání osvědčení o státním občanství čsl. ve smyslu vyhlášky z 15. prosince 1926 č. 225 Sb., a připojil k žádosti té domovský list obce Parkáně. Okresní úřad v Parkáni rozhodnutím z 2. června 1930 žádosti nevyhověl a výše uvedený domovský list z moci úřední zrušil.

Odvolání st-lovo bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z těchto důvodů: . . . »St-l sám uznává, že teprve 28. července 1920 vykonal služební přísahu podle § 6 zák. č. 270/20 a jen tímto skutkem stal se ve smyslu § 6 cit. zák. definitivním státním zaměstnancem. Jmenovaný ani v řízení správním, ani v odvolání netvrdí, že a jakým správním aktem v době vstoupení v platnost ústavního zák. č. 236/20 byl definitivně převzat do služeb čsl. státu, neboť naopak sám uznává, že následkem složení slibu poslušnosti vůči čsl. státu jako zaměstnanec býv. Uherska byl převzat a ponechán ve svém úřadě. Poněvadž však definitivní převzetí výše jmenovaného do služeb čsl. státu stalo se ve smyslu ustanovení zák. č. 270/20 dnem složení služební přísahy podle tohoto zák., t. j. dnem 28. července 1920, stal se skutečným (definitivním) státním zaměstnancem, jak to sám uznává, teprve po 16. červenci 1920, t. j. za účinnosti zák. č. 236/20 a proto se na něho nevztahuje ustanovení § 1 bodu 4 cit. zák.«

Stížnost namítá, že neodpovídá zákonu tvrzení nař. rozhodnutí, že st-l teprve dne 28. července 1920 se stal skutečným zaměstnancem Čsl. republiky, neboť tento stav ipso jure nastal již tehdy, když slib poslušnosti složil, resp., když v předešlém poměru i nadále zůstal.

Dlužno především uvést, že žal. úřad zamítnutím odvolání potvrdil výrok okresního úřadu i v tom směru, pokud jím byl zrušen domovský list obce Parkáně. Stížnost po této stránce nař. rozhodnutí neodporuje a zbývá tudíž o něm jednati pouze, pokud se týká zamítnutí žádosti za vydání osvědčení o čsl. státním občanství. A i v této otázce nutno zdůrazniti, že žal. úřad otázku státního občanství st-lova řešil si pouze prejudiciálně, nejsa k judikátnímu řešení této otázky povolán. Není tedy nař. rozhodnutím ještě autoritativně o čsl. státním občanství st-lovu rozhodnuto.

Ve věci samé neuznal nss stížnost důvodnou z těchto úvah:

Není sporu o tom, že st-l služební přísahu jako zaměstnanec justiční správy vykonal dne 28. července 1920 a že tudíž podle § 6 zák. z 15. dubna 1920 č. 270 Sb. stal se tímto dnem státním zaměstnancem trvale ustanoveným.

Předpis § 1 : 4 zák. č. 236/20 stanoví, že státními občany čsl. jsou ode dne 28. října 1918 ti, kdož před tímto dnem měli domovské právo v některé obci býv. mocnářství rak.-uher. mimo území republiky čsl. a stali se skutečnými úředníky neb zřizenci čsl. státu nebo některého čsl. státního ústavu nebo podniku. Ze skutečnosti, že toto ustanovení jest zařazeno v oddělení I. s nadpisem »Kdo jsou skutečnými státními občany čsl«, na rozdíl od oddílu II. s nadpisem »Nabývání a pozbývání čsl. státního občanství« a z další korespondující skutečnosti, že uvedená

věta § 1, vztahující se i k odst. 4. praví, že »státními občany čsl. jsou« ode dne 28. října 1918 ti, kdo . . . atd., jest — jak nss ustáleně judikuje — patrně, že ustanovení § 1 č. 4 obsahuje předpis normující nabytí čsl. státního občanství ex lege na základě předpokladů, které tu byly již v době, kdy ústavní zákon nabyl účinnosti, a že ustanovení to nemůže býti pokládáno za předpis normující nabytí čsl. státního občanství na základě předpokladů, které teprve v budoucnosti nastanou. Neboť předpisem tímto chtěl zákonodárce podle stavu, jaký tu právě byl v den účinnosti zákona, prohlásiti určité osoby za čsl. státní občany, měl tedy kruh osob prohlášených jím čsl. státními občany býti vymezen právě dnem účinnosti zákona.

Z toho plyne, že osoba, jež dovozuje svoje čsl. státní občanství z ustanovení bodu 4. § 1 úst. zák., může tak právem učiniti jen tenkrát, jestliže již v den účinnosti zák. č. 236/20, t. j. — podle § 20 cit. zák. a podle vyhlášky z 20. srpna 1920 č. 492 Sb. — dne 16. července 1920 byla skutečným úředníkem nebo zřízencem čsl. státu nebo čsl. státního ústavu nebo podniku.

Podle ustálené judikatury nss je pak skutečným úředníkem nebo zřízencem čsl. státu ve smyslu cit. předpisu jen úředník, ustanovený trvale a v definitivním poměru služebním.

Takovým stal se však st-l podle § 6 zák. č. 270/20 teprve složením přísahy podle cit. § 6, což se — jak již uvedeno — stalo až dne 28. července 1920; nebyl tedy st-l »skutečným« úředníkem nebo zřízencem čsl. státu ve smyslu § 1 bodu 4 úst. zák. č. 236/20 již dne 16. července 1920 a nestal se čsl. státním občanem podle § 1 : 4 úst. zák. č. 236/20.

Z ustanovení § 2 zák. z 10. prosince 1918 č. 64 Sb. nemůže st-l trvalý (definitivní) poměr svůj k čsl. státu, tudíž ani poměr »skutečného« úředníka čsl. státu podle § 1 : 4 úst. zák. č. 236/20 dovozovati, jelikož podle cit. § 2 zák. č. 64/18 zaměstnanci býv. království uherského byli toliko prozatímně ponecháni ve svých úradech, složili-li slib poslušnosti . . . ; z tohoto poměru, který výslovně jest zákonem označován jako prozatímní, nemůže tudíž st-l dovozovati nárok na uznání za čsl. státního občana podle § 1 : 4 úst. zák. č. 236/20.

Žal. úřad jednal tedy správně, posoudil-li prejudiciálně otázku státního občanství st-lova podle § 1 : 4 zák. č. 236/20 záporným způsobem, a právem odepřel st-li osvědčení o čsl. státním občanství.

Č. 10.270.

C i e s t y (S l o v e n s k o): I. Ciesty ležiace v obvodu mesta Bratislavy, pokiaľ neboly zvláštnym aktom príslušného orgánu prevzaté do siete župných resp. zemských ciest, dlžné je pokládať za cesty obecne aj za účinnosti zák. č. 126/20 a 125/27 Sb. — II. Mesto Bratislava nemá právneho nároku na to, aby cesty tie boly prevzaté do siete zemských silnic zeme Slovenskej.

(Nález zo dňa 14. januára 1933 č. 232.)

V e c: Mesto Bratislava (adv. Dr. Jozef Šerý z Prahy) proti zemskému prezidentu v Bratislave o prevzatí býv. municipálnych ciest do siete zemských silnic.